

CARTEA VIITORULUI

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompa-
pania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor
întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei
descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu
scriitorii din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern s-a născut în 30 septembrie 1981, la Dublin, în Irlanda. Este fiica fostului prim-ministru al Irlandei, Bertie Ahern, iar înainte de a deveni scriitoare a obținut licența în jurnalism și comunicare media la Colegiul Griffith din Dublin. Și-a început cariera literară în anul 2002, odată cu apariția romanului *P.S. Te iubesc*, care a devenit rapid un bestseller, atât în Irlanda, cât și în restul lumii. În prezent este căsătorită și mamă a unei fetițe de trei ani, dedicându-și o mare parte din timp scrisului și donând periodic în scopuri caritabile sume obținute

din drepturile de autor. Printre titlurile de mare succes se numără *Prietenul nevăzut* (*If You Could See Me Now*, 2005; ALLFA, 2005), *Suflete pereche* (*Where Rainbows End*, 2004; ALLFA, 2006), *Cadoul* (*The Gift*, 2008; ALLFA, 2009), *Muțumesc pentru amintiri* (*Thanks for the Memories*, 2008; ALLFA, 2010), *P.S. Te iubesc* (*P.S. I Love You*, 2007; ALLFA, 2011).

Vocea autoarei

„Eu cred în magia cărților. Cred că, în anumite momente ale vieții, suntem atrași de anumite cărți în mod deosebit, fie că ne plimbăm fără țintă pe culoarele unei librării, fără să avem vreo idee ce vrem să citim, și, dintr-odată, găsim cea mai frumoasă carte, cea mai bună și mai potrivită, privindu-ne drept în față. Cărțile au puterea de a-și găsi drumul în viața noastră.“

Cecelia Ahern

CECELIA AHERN

CARTEA
VIITORULUI

Traducere din limba engleză de
Marilena Iovu

EDITURA ALLFA

THE BOOK OF TOMORROW

Cecelia Ahern

Copyright © 2009 by Cecelia Ahern

CARTEA VIITORULUI

Cecelia Ahern

Copyright © 2012 Editura **ALLFA**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AHERN, CECELIA**

Cartea viitorului / Ahern Cecelia; trad.: Marilena
Iovu - Ed. a 2-a. - București: **ALLFA**, 2012
ISBN 978-973-724-408-6

I. Iovu, Marilena (trad.)

821.111(417)-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2012 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Crenguța Năpristoc

Tehnoredactare: Niculina Ionescu

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

*Pentru Marianne,
care pășește ușor, dar face să se cutremure totul*

*Cititorilor mei
le mulțumesc că au încredere în mine*

Capitolul 1

Câmpul îmbobocit

Se zice că o poveste pierde ceva de fiecare dată când e spusă. Dacă este adevărat, povestea aceasta nu a pierdut nimic, fiind relatată pentru prima oară.

Pentru această poveste, unii oameni vor fi nevoiți să lase deoparte neîncrederea. Dacă toate acestea nu mi s-ar fi întâmplat mie, aș fi fost unul dintre ei.

Multora nu le va veni greu să creadă, fiindcă mintea lor este deschisă, descuiată cu acea cheie care îi face pe oameni să creadă. Oamenii aceștia fie s-au născut așa, fie din fașă, când mintea lor abia înmugurea, au fost îngrijiți până ce petalele lor s-au deschis încet, pregătindu-i pentru a fi hrăniți cu însăși seva vieții. Ploile cad asupra lor, soarele strălucește, iar ei cresc, cresc, cresc; cei care au mintea deschisă trec prin viață conștienți, receptivi, văzând lumină acolo unde este întuneric, văzând o posibilitate în căi închise, gustând victoria când alții scuipe eșecul, punându-și întrebări când alții iau lucrurile așa cum vin. Sunt mai entuziași. Mai puțin cinici, mai puțin blazați. Nu se dau bătăuți cu una, cu două. Mintea unora se deschide mai târziu în viață, în urma unei tragedii sau a unui triumf. Oricare dintre acestea poate fi o cheie care descuie cutia cunoașterii, pregătindu-i pentru a accepta necunoscutul și pentru a spune la revedere pragmatismului și liniilor drepte.

Dar mai există și unii a căror minte e doar un buchet de tulpini care îmbobocesc când află o informație nouă – câte un boboc pentru fiecare lucru nou –, dar care nu se deschid, nu înfloresc niciodată. Sunt oamenii majusculelor și ai punctelor finale, nu ai semnelor de întrebare și ai elipselor...

Părinții mei erau oameni de acel gen. Genul știe-tot. Genul „dacă nu e scris într-o carte sau n-am mai auzit până acum, atunci e o prostie“. Cei cu gândire directă, cu mințile pline de cei mai frumoși și mai viu colorați boboci, delicați și cu parfum dulceag, dar care nu se deschid niciodată, nu sunt suficient de ușori sau grațioși pentru a flutura în adierea vântului. Drepti și rigizi, sunt atât de prozaici, încât rămân boboci până la moarte.

Ei bine, mama mea nu e moartă.

Nu încă. Nu din punct de vedere medical. Chiar dacă nu e moartă, cu siguranță nu e nici vie. Seamănă cu un cadavru ambulant, care oftează din când în când, ca pentru a verifica dacă mai trăiește. De la distanță ai crede că este vie. Dar dacă te apropii, vezi că rujul roz-strălucitor cu care se dă în fiecare dimineață nu este aplicat bine, că ochii îi sunt obosiți și lipsiți de viață, aidoma caselor din studiourile de televiziune – totul e de fațadă, nu se află nimic în spatele lor. Se plimbă prin casă, plutind dintr-o cameră în alta într-un halat cu mâneci largi, în formă de clopot, ca o frumoasă sudistă, la un conac din *Pe aripile vântului*, care știe că și mâine e o zi.

În ciuda alunecării ei grațioase, de lebadă, dintr-o cameră în alta, în adâncul ei e furioasă. Se luptă să-și țină capul la suprafață, zâmbindu-ne din când în când cu disperare ca să ne dea de știre că e tot acolo, deși nu ne convinge.

A, n-o învinuiesc... Ce privilegiu să poți dispărea așa, lăsându-i pe ceilalți să strângă mizeria și să salveze fragmentele rămase din viața de altădată!

Încă nu v-am spus nimic, cred că sunteți cam nedumeriți.

Numele meu este Tamara Goodwin. *Goodwin* – câștig bun. Una dintre acele expresii îngrozitoare pe care le disprețuiesc. Ori e câștig, ori nu e. Ca „pierdere gravă“, „soare fierbinte“ sau „mort de-a binelea“. Două cuvinte inutile care s-au alăturat pentru a spune ceea ce putea fi spus printr-unul singur. Uneori, când le spun oamenilor cum mă numesc, omit o silabă: Tamara Good (*Bună*), ceea ce este ironic, fiindcă n-am fost niciodată așa, sau Tamara Win (*Câștig*), care sugerează, în bătaie de joc, un soi de șansă, ceea ce nu este adevărat.

Am șaisprezece ani, așa mi se spune. Îmi pun la îndoială vârsta, fiindcă mă simt de două ori mai bătrână. La paisprezece ani mă simțeam de paisprezece ani. Mă comportam de parcă aveam unsprezece, dar voiam să am optsprezece. În ultimele luni, am îmbătrânit cu câțiva ani. Oare este posibil? Bobocii închiși ar clătina din cap că *nu*, mințile deschise ar spune că e *posibil*. Orice este posibil, ar spune. Ei bine, nu-i așa.

Nu este posibil să-l readuc la viață pe tata. Am încercat când l-am găsit căzut în biroul lui – mort de-a binelea –, vânăt la față, cu un tub gol de pastile alături și o sticlă goală de whisky pe birou. Nu știam ce fac, dar mi-am lipit buzele de ale lui și i-am apăsat cu furie pieptul. Dar n-a mers.

Nu a mers nici când mama s-a prăbușit peste sicriul lui la cimitir, în timpul slujbei de înmormântare, când a început să plângă în hohote și s-a agățat de lemnul lustruit care era coborât în groapă – ai cărei pereți, apropo, erau înveliți cu iarbă artificială, de parcă cineva ar fi încercat să ne sugereze că nu era coborât în pământul plin de viermi unde urma să își petreacă somnul de veci. Deși o admir pe mama fiindcă a încercat, colapsul ei lângă sicriu nu l-a adus înapoi.

Nici povestirile interminabile despre tatăl meu, care au fost spuse după aceea, în timpul concursului de povestiri „Cine-l cunoaște cel mai bine pe George?“, unde prietenii și rudele păreau gata să intervină în orice moment.

— Ți se pare amuzant? Stai s-auzi asta...

— Odată eram cu George și...

— Nu voi uita ziua în care George a spus...

Toți erau atât de nerăbdători, încât au sfârșit prin a vorbi în același timp, vărsând lacrimi și vin roșu pe noul covor persan al mamei. Se străduiau, asta era clar, și într-un fel *părea* că el se află acolo, cu noi, dar poveștile lor nu-l puteau aduce înapoi.

Nu a mers nici când mama a descoperit că situația financiară a tatei era la pământ. Era falit; banca intrase în posesia casei noastre și a celorlalte proprietăți pe care le deținea, astfel că mama a trebuit să vândă tot – *absolut tot* – ce aveam, pentru a plăti datoriile. Nici atunci nu s-a întors să ne ajute. Așa am știut că s-a dus. A plecat definitiv. M-am gândit că, dacă ne-a lăsat

să trecem singure prin toate astea – m-a lăsat pe mine să-i fac respirație gură la gură, pe mama să se agațe de sicriu în văzul tuturor și apoi să fim depozitate de tot ce aveam –, era clar că plecase pentru totdeauna.

A făcut bine că n-a mai rămas printre noi; tot ce-a urmat a fost îngrozitor și umilitor, așa cum sunt convinsă că s-a temut că va fi.

Dacă părinții mei ar fi avut boboci care să înflorească, atunci poate că s-ar fi putut evita toate astea. Dar nu au avut. Nu se vedea nicio lumină la capătul tunelului, iar dacă s-ar fi văzut, ar fi fost doar un tren care se apropia în viteză. Nu erau alte posibilități, alt mod de a face aceste lucruri. Ei erau niște oameni practici, iar acum nu se întrezărea nicio soluție practică. Doar speranța și credința și un soi de încredere oarbă l-ar fi ajutat pe tata să scape. Dar nu avea nimic din toate astea, așa că, atunci când tatăl meu a făcut ceea ce a făcut, ne-a tras efectiv după el în mormânt.

Mi se pare curios felul în care moartea, atât de întunecată și definitivă, poate arunca o lumină asupra caracterului unei persoane. Poveștile frumoase pe care le-am auzit despre tata în timpul acelor săptămâni au fost lungi și emoționante. Îmi făcea plăcere să le aud și îmi plăcea să mă pierd în acele povești, dar, ca să fiu sinceră, mă îndoiam că sunt adevărate. Tata nu era un om cumsecade. Îl iubeam, desigur, dar nu era un om bun. Stăteam rar de vorbă, iar când o făceam, ne certam sau îmi dădea bani ca să scape de mine. Era ironic, răspundea urât, avea un temperament vulcanic, voia să-și impună părerile și era destul de arogant. În preajma lui, oamenii se simțeau stingheri, inferiori, și asta-i plăcea. Era în stare să trimită chelnerul înapoi cu friptura de trei-patru ori, doar ca să-l vadă asudând. Comanda cea mai scumpă sticlă de vin, apoi pretindea că are miros de dop, doar ca să-l enerveze pe patronul restaurantului. Făcea reclamație la poliție din cauza zgomotului imaginar al petrecerilor de pe strada noastră, doar fiindcă noi nu fuseserăm invitați.

N-am spus nimic din toate astea la funeralii sau la parastasul care s-a ținut la noi acasă. De fapt, nu am spus absolut nimic. Am băut singură o sticlă de vin roșu, după care am vomitat, chiar în biroul tatei, în locul unde murise. Mama m-a găsit și

mi-a tras două palme peste față. Mi-a spus că am stricat totul. Nu știu dacă se referea la covor sau la memoria tatei, dar, în orice caz, eram convinsă că el fusese cel care o făcuse de oaie.

Nu vreau să-mi revărs acum toată otrava asupra tatei. Am fost o persoană îngrozitoare. Am fost cea mai rea fiică. Ei mi-au dat totul și nu știu dacă le-am mulțumit vreodată. Sau, dacă am făcut-o, nu cred că a fost din inimă. De fapt, nu cred că știam ce înseamnă. Să spui „mulțumesc“ e un semn de recunoștință. Mama și tata îmi povesteau mereu despre copiii care mor de foame în Africa, ca să mă facă să apreciez ceea ce am. Privind în urmă, cred că cel mai bun mod de a mă face să fiu recunoscătoare ar fi fost, poate, să nu mi se dea nimic.

Locuiam în șapte mii de metri pătrați, într-o vilă modernă cu șase dormitoare, dotată cu piscină, teren de tenis și o plajă privată în Killiney, districtul Dublin, în Irlanda. Camera mea era în cealaltă parte a casei față de cea a părinților – avea un balcon cu vedere la plajă, pe care nu cred că m-am uitat vreodată. Aveam baia mea, cu duș și o cadă cu jacuzzi, cu plasmă – un TileVision, mai precis – sus, pe perete deasupra căzii. Aveam un dulap plin cu genți de firmă, computer, PlayStation și un pat cu baldachin. Ce noroc pe mine !...

Acum, un alt adevăr: eram o fiică de coșmar. Eram nepoliticoasă, ripostam la orice și, mai rău, credeam că merit totul doar fiindcă toți cei pe care îi cunoșteam aveau și ei totul. Nu mi-a trecut o clipă prin cap că nici ei nu meritau.

Găsisem un mod de a fugi din dormitorul meu noaptea și a mă furișa afară pentru a mă întâlni cu prietenii ; săream peste balconul dormitorului, coboram pe burlan, săream pe acoperișul piscinei și apoi mai aveam doar un pic până la pământ. Există o zonă pe plaja noastră privată unde mergeam la băut cu prietenii mei. Fetele beau mai ales cocteiluri : conținutul băuturilor din barurile părinților – toate amestecate într-o sticlă de plastic. Dacă luam câțiva mililitri din fiecare sticlă, nu bănuiau nimic. Băieții beau orice cidru pe care puteau pune mâna. De asemenea, aveau orice fată pe care puteau pune mâna. Persoana aceea eram, de cele mai multe ori, eu. Există un băiat, Fiachrá, pe care i-l furasem celei mai bune prietene, Zoey, și al cărui tată era un

actor faimos, motiv pentru care, ca să fiu sinceră, îl lăsam să-mi bage mâna pe sub fustă cam jumătate de oră în fiecare seară. Mă gândeam că într-o zi voi ajunge să-i cunosc tatăl. Dar nu l-am cunoscut.

Părinții mei credeau că ar fi important pentru mine să văd lumea și felul în care trăiesc alți oameni. Îmi spuneau ce norocoasă sunt că locuiesc în casa mea imensă de la malul mării, așa că, pentru a mă ajuta să apreciez lumea, ne petreceam verile în vila noastră din Marbella, Crăciunul, în cabana noastră din Verbier, iar Paștele, la hotelul Ritz din New York, unde făceam cumpărături. Există un Mini Cooper decapotabil, roz, inscripționat cu numele meu, care mă aștepta la aniversarea celor șaptesprezece ani, iar un prieten al tatălui meu, care avea un studio de înregistrări, aștepta să mă audă cântând și, eventual, să înregistreze un album. Dar, după ce mi-a pus mâna pe fund, n-am mai dorit să petrec niciun moment singură cu el. Nici măcar pentru a deveni celebră.

Tot timpul anului, mama și tata participau la evenimente caritabile. Mama cheltuia mai mulți bani pe rochiile pe care le purta, decât pe locul la masă. De două ori pe an se descotorosea de tot ce cumpăraseră dintr-o toamnă, haine pe care nu le purtase niciodată și pe care i le dădea cumnatei ei, Rosaleen, care locuia la țară – de parcă Rosaleen ar fi simțit nevoia să mulgă vacile într-o rochie de plajă Pucci.

Îmi dau seama acum, când am ieșit din lumea în care trăiam odată, că nu eram niște oameni de treabă. Cred că pe undeva, dincolo de aparenta ei răceală, și mama își dă seama de lucrul ăsta. Nu eram oameni răi, doar că nu eram *de treabă*. Nu oferam nimic nimănui pe lumea asta, dar pretindeam enorm de mult.

Totuși, nu meritam să ni se întâmple așa ceva.

Înainte, nu mă gândeam la ziua de mâine. Trăiam în prezent. Voiam asta acum, voiam ailaltă acum. Ultima dată când l-am văzut pe tata, am țipat la el, i-am spus că-l urăsc, apoi i-am trântit ușa în nas. Niciodată nu mă dădeam un pas înapoi sau în afara universului meu îngust, pentru a mă gândi la ce făceam sau ce spuneam, lucruri care îi afectau pe ceilalți. I-am spus tatei că

nu vreau să-l mai văd niciodată și nu l-am mai văzut. Nu m-am gândit niciodată la ziua următoare sau la posibilitatea ca acestea să fie ultimele cuvinte pe care le-a auzit de la mine și *aceasta* să fie ultima mea discuție cu el. Am multe lucruri pe care trebuie să le clarific. Multe lucruri pentru care să mă iert. Iar asta cere timp.

Dar acum, din cauza morții tatei și dintr-un alt motiv, pe care vi-l voi dezvălui, nu pot decât să mă gândesc la ziua de mâine și la toți cei pe care îi afectează. Acum mă bucur că mă trezesc dimineața și că a venit ziua de mâine.

Mi-am pierdut tatăl. El și-a pierdut zilele de mâine, iar eu am pierdut toate zilele de mâine alături de el. S-ar putea spune că acum sunt recunoscătoare pentru zilele de mâine. Acum vreau să le fac cât se poate de bune.

Capitolul doi

Două libelule

Pentru a găsi cea mai sigură cale către hrană, furnicile trimit una singură în cercetare. Când furnica aceea găsește calea, lasă o dâră chimică pe care celelalte să o urmeze. Când calci pe un șir de furnici sau, nu la fel de crud, dacă intervii în dâra chimică în orice fel, furnicile o iau razna. Cele rămase în urmă sunt cuprinse de panică, încercând înnebunite să regăsească urma. Îmi place să le urmăresc, mai întâi dezorientate, alergând și dând una peste alta, încercând să-și dea seama încotro s-o apuce, apoi regrupându-se, reorganizându-se și, în cele din urmă, reluându-și drumul în linie dreaptă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Panica lor îmi amintește de mama și de mine. Cineva ne-a călcat șirul, ne-a luat liderul, ne-a distrus poteca, iar viețile noastre au fost cuprinse de haos. Cred, *sper* că, în timp, vom regăsi calea potrivită. Trebuie să existe cineva care să îi conducă pe ceilalți. Cum mama s-a dat la o parte, cred că ar trebui să merg singură înainte.

Deunăzi urmăream o libelulă. Încercând să iasă din living, zbură către geam, lovindu-se iar și iar de sticlă. Apoi s-a oprit din lansarea ca de rachetă și s-a îndreptat spre un gemuleț, lovindu-l cu aripile de parcă ar fi avut un atac de panică. Era frustrant să o privești, fiindcă dacă ar fi zburat puțin mai sus, spre geamul de sus, ar fi fost liberă. Dar continua să facă același lucru, iar și iar. Îmi imaginam cât era de enervant să vezi lumina zilei, copacii, florile, cerul și să nu poți ajunge la ele. Am încercat să o ajut de câteva ori, să o ghidez spre fereastra deschisă, dar s-a speriat de mine și a fugit, rotindu-se în zbor prin cameră. În cele din urmă

s-a întors la același gemuleț și parcă o auzeam: „Eu pe aici am intrat...”

Mă întreb dacă felul în care o privesc eu din fotoliu este ceea ce face și Dumnezeu, dacă există Dumnezeu. Adică dacă stă liniștit și vede imaginea de ansamblu, așa cum vedeam și eu: dacă libelula s-ar fi ridicat spre fereastra de sus, ar fi fost liberă. De fapt, nu era închisă, doar că nu căuta acolo unde trebuia. Mă întreb dacă Dumnezeu vede vreo cale de ieșire pentru mine și pentru mama. Dacă eu văd fereastra deschisă, pe unde libelula și-ar putea lua zborul, oare și Dumnezeu vede cum vor fi zilele de mâine pentru mine și mama? Ideea aceasta mă consolează. Mă rog, *mă consola*, înainte să plec din cameră. Când m-am întors, câteva ore mai târziu, am văzut o libelulă moartă pe pervazul ferestrei. Poate nu era aceeași, dar... Apoi, ca să vedeți în ce stare e mintea mea acum, am început să plâng... Apoi m-am enervat pe Dumnezeu fiindcă, în mintea mea, moartea libelulei însemna că eu și mama nu vom mai găsi o cale de ieșire din această nenorocire. La ce bun să observi totul de la distanță dacă nu faci nimic pentru a da o mână de ajutor?

Apoi am realizat că, în această situație, eu fusesem un fel de Dumnezeu. Am încercat să ajut libelula, dar nu mi-a acceptat ajutorul. Apoi mi-a părut rău pentru Dumnezeu, fiindcă i-am înțeles frustrarea. Uneori, când le oferi oamenilor o mână de ajutor, aceasta este respinsă. Oamenii vor să se descurce prin forțe proprii.

Înainte nu mă gândeam la astfel de lucruri: la Dumnezeu, libelule și furnici. Nici moartă n-aș fi stat într-un fotoliu, într-o zi de sâmbătă, cu o carte în mână, ca să mă uit la o libelulă care se lovea de un geam. Probabil că la asta s-a gândit tata în clipele lui din urmă. Mai bine sunt găsit mort aici, în biroul meu, decât să sufăr umilința de a vedea că tot ce am îmi este luat.

Îmi petreceam sâmbetele în Topshop cu prietenele mele, probând tot ce ne cădea în mână și râzând silit când Zoey își îndesa tot felul de accesorii în buzunarele pantalonilor, până ieșeam din magazin. Dacă nu mergeam la Topshop, ne petreceam ziua la Starbucks, cu o *grande gingersnap latte* și o briosă cu banane și miere. Probabil că fetele asta fac acum.

Din prima săptămână după ce am ajuns aici nu am primit nicio veste de la nimeni, cu excepția unui SMS de la Laura, înainte să-mi fie desființat telefonul, prin care m-a pus la curent cu toate bârfele, cea mai importantă fiind că Zoey și Fiachrá sunt din nou împreună și au făcut-o la Zoey acasă în weekend, când părinții ei erau plecați la Monte Carlo. Tatăl ei era un pasionat al jocurilor de noroc, ceea ce lui Zoey și nouă celorlalți ne plăcea, fiindcă asta însemna că, atunci când ne strângeam la ea acasă, părinții ei veneau mai târziu decât ai celorlalți. În fine, după câte se pare, Zoey spusese că atunci când făcuse sex cu Fiachrá o duruse mai rău decât atunci când lesbiana din echipa de hochei din Sutton o lovise cu crosa între picioare, iar atunci o duruse rău, credeți-mă – am *văzut eu* –, așa că nu se grăbea să repete experiența. Laura mi-a scris să nu spun nimănui că în weekendul următor urma să se întâlnească și ea cu Fiachrá ca să o facă. Spera să nu mă supăr și mă ruga să nu-i spun lui Zoey. De parcă aș putea să-i spun cuiva, de aici, din locul în care mă aflu.

Locul în care mă aflu... Încă nu v-am spus, nu-i așa? Am pomenit deja de cumnata mamei, cea căreia mama îi dădea toate lucrurile din garderobă cumpărate într-o doară, pe care nu le purtase niciodată. I le trimitea în saci negri, cu etichetele netăiate. O cheamă Rosaleen ; este măritată cu unchiul meu, Arthur, care este fratele mamei. Locuiesc la țară, într-un loc numit Meath, departe de orice altă așezare omenească. I-am vizitat doar de câteva ori în viață și de fiecare dată m-am plictisit de moarte. Drumul până la ei dura o oră și cincisprezece minute și eram întotdeauna dezamăgită. I-am considerat mereu niște țărănoi. Îi numeam Cuplul Izbăvirii. E singura dată din câte îmi amintesc când tata a râs la o glumă pe care am făcut-o eu. El nu venea niciodată cu noi când îi vizitam pe Rosaleen și pe Arthur. Nu cred să se fi certat vreodată, dar, la fel ca pinguinii și urșii polari, erau prea departe pentru a-și putea petrece timpul împreună. În fine, aici locuim noi acum. Într-o casuță alături de Cuplul Izbăvirii.

Este o casă¹ drăguță, are cam un sfert din suprafața vechii noastre case, ceea ce nu e un lucru rău, și îmi amintește de povestea lui *Hansel și Gretel*. Este construită din piatră de calcar, iar lemnul de la ferestre și de la acoperiș e vopsit în verde-oliv. La etaj sunt trei dormitoare, iar la parter, o bucătărie și un living. Mama are o cameră cu baie proprie, dar eu, Rosaleen și Arthur împărțim o baie la etaj. Cum am fost obișnuită să am baia mea, mi se pare scârbos, mai ales când trebuie să intru după ce unchiul Arthur a stat acolo citindu-și ziarul. Rosaleen are mania curățeniei, este obsedată de ordine; nu stă niciodată degeaba, tot timpul mută lucruri, șterge lucruri, pulverizează chimicale și vorbește de Dumnezeu și de voia Lui. Odată i-am spus că sper că voia lui Dumnezeu este mai bună decât ce a lăsat tata în urma lui. M-a privit îngrozită și a șters-o să deretice în altă parte.

Rosaleen are profunzimea unui păhărel de tărie. Tot ce spune este irelevant, inutil. Vremea. O veste tristă despre un amărât din cealaltă parte a lumii. Prietena ei de peste drum care și-a rupt mâna și al cărei tată mai are doar două luni de trăit sau fiica cuiva care s-a măritat cu un ticălos care acum a părăsit-o, lăsând-o singură cu doi copii. Totul e numai despre nenorociri, urmat de un soi de declarație care îl implică pe Dumnezeu, cum ar fi „Dumnezeu să-i ierte“ sau „Mare este Dumnezeu“ sau „Domnul să-i aibă în pază“. Nu că eu aș vorbi despre ceva important, dar dacă încerc să discut cu ea despre poveștile acelea mai în detaliu, să ajung la esența problemei, Rosaleen nu e în stare să poarte conversația mai departe. Ea vrea doar să spună povestea tristă, nu este interesată să vorbească despre ce a provocat-o sau de soluția problemei. Mă reduce la tăcere cu propozițiile ei despre Dumnezeu, ar vrea să mă facă să cred că sunt prea tânără, că nu știu pe ce lume trăiesc și ce se întâmplă în realitate. Eu cred că este invers. Cred că aduce lucrurile astea în discuție ca să nu simtă că le evită și, odată ce le-a spus, nu mai vorbește niciodată despre ele.

¹ *Gatehouse* (en. în original), o clădire care face parte din ansamblul arhitectonic al unui castel sau al unei fortificații sau cetăți. (N. tr.)

Cred că pe unchiul Arthur l-am auzit vorbind doar de vreo cinci ori în viața mea. E ca și cum mama și-a petrecut viața vorbind pentru amândoi, nu că el i-ar fi împărtășit părerile în privința vreunui lucru pe care ea l-a spus. În prezent, Arthur vorbește mai mult decât mama. Are un limbaj al lui, pe care, încet, dar sigur, am învățat să-l descifrez. Vorbește în mormăieli, semne din cap și trăgându-și nasul, înghițindu-și mucii când nu este de acord cu ceva. Când face doar „aa“ și își dă capul pe spate, înseamnă că nu îl deranjează nimic. De exemplu, iată cum decurge o dimineață tipică: eu și Arthur stăm la masa din bucătărie, iar Rosaleen își face, ca de obicei, de lucru pe lângă noi, cu farfuriile pline cu felii de pâine prăjită și borcănelele cu gem, miere și dulceață de portocale făcute în casă. Radioul, ca de obicei, este dat atât de tare, încât aud tot ce zice crainicul, din dormitorul meu; un tip trist și plictisitor, care vorbește pe un ton monoton despre lucrurile îngrozitoare care s-au petrecut în lume. Rosaleen vine la masă cu o farfurie plină ochi cu pâine prăjită.

— Ceai, Arthur?

Arthur își dă capul pe spate, ca un cal care încearcă să scuture o muscă de pe coamă, deci vrea ceai.

Iar bărbatul de la radio povestește despre o altă fabrică din Irlanda care s-a închis, o sută de oameni pierzându-și locurile de muncă.

Arthur își trage mucii pe nas, apoi îi înghite. Nu-i place ce aude.

Rosaleen își face din nou apariția cu un ceainic, o cană mare cu lapte și încă o grămadă de felii de pâine prăjită.

— O, ce nenorocire, Dumnezeu să le aibă familiile în pază. Bieții copilași, le-au rămas tăticii fără serviciu.

— Sunt și mame în aceeași situație, spun eu, luând o felie de pâine prăjită.

Rosaleen mă privește în timp ce mușc din felia de pâine, iar ochii ei verzi se măresc în timp ce eu mestec. Mă fixează mereu cu privirea, ceea ce mă cam bagă în sperieți. Parcă ar fi vrăjitoarea din *Hansel și Gretel*, care așteaptă să mă îngraș ca să mă arunce în cuptor cu mâinile legate la spate și un măr în